

disse Penge skulde sendes ind til Centralkomiteen, til hvem jeg ikke havde den Tillid, at den vilde fordele disse Pengemidler paa bedste Maade. Jeg vidste ogsaa af Erfaring, saa vidt jeg kunde se og skønne, at der ikke altid skete Ret ved en saadan Uddeling. Men ved denne Lejlighed var der kun Tale om Smaabeløb og Smaaskader. Den foreliggende Sag angaar imidlertid et enkelt Selskab eller en enkelt Mand, der har lidt et stort Tab, og derfor tror jeg, at om han end ikke har juridisk, saa har han dog moralsk Krav paa at faa foretaget en saadan Undersøgelse af denne Skade. Her var der jo Tale om at udbøde en Skade paa hans Ejendom, saa at den kunde være kommen i Værdi igen. Hvis der ikke blev givet en saadan Erstatning, at Inddæmningen kunde være bleven udbedret, var det hele jo ganske værdiløst, og der vilde heri ligge et nationalt Tab, og at give mindre end nødvendigt vilde være urigtigt. Det hjælper ikke at give en Understøttelse her, man kan ikke afgøre det med et Tusind Kroner om Aaret. Det var en Samfundssag, et nationaløkonomisk Tab, at det ikke blev gjort, og som Følge deraf burde Komiteen den Gang have givet saa mange Penge, synes jeg, at de kunde have slaaet til, og ikke sparet Pengene siden til Vestjylland, til Harboøre og andre Steder. Jeg synes, baade Regeringen og Rigsdagsmændene have Ansvar for denne Sag, da jo en saadan Komité træder i det offentlige Sted. En saadan Indsamling kan jo betragtes som en Slags frivillig Selvbeskatning. Man giver frivillig Pengene der, hvor man helst skulde have givet dem som en Skat. I den Slags Tilfælde er det Statens og Lovgivningens Pligt at træde hjælpende til, og naar Staten paa denne Maade overlader det til Frivilligheden, har Lovgivningsmagten et Slags Ansvar for, at den ligesom sanktionerer og anerkender, at private Folk træde sammen for at fyldestgøre det offentlige Formaal, idet de skulle foretage en Fordeling af Penge, som Staten helst skulde have ydet.

Derfor synes jeg, det var rimeligt, at man undersøgte denne Sag, og hvis det viste sig at være rigtigt at yde Erstatning saaledes, at Ejendommen kunde komme i Værdi, saa burde det gøres i Stedet for at give en aarlig Understøttelse. Og er der ikke noget at gøre, og er der ikke nogen Grund til at yde noget, kan man jo lade være, men jeg kan ikke forstaa, at man kan have noget imod, at denne

Sag undersøges af sagkyndige Mænd, og derfor vil jeg meget anbefale, at vi stemme for at henvise Sagen til Undersøgelse. Jeg synes, det er en saa mild Form, at ingen kan have noget imod det. Jeg beklager, at den højtærede Minister har noget derimod. Det siges, at man skal dog have Ende paa det Spørgsmaal. Men den Omstændighed, at det har trukket saa længe ud, forekommer mig ikke at være Grund til, at vi nu skulle lade det ligge. Har der været begaaet Uret, skulde man have sørget for at faa det rettet tidligere, da det har været fremme, i Stedet for at lade hengaa saa lang Tid. Derfor anbefaler jeg at stemme for dette Andragende.

Ellinger: Den højtærede Minister udtalte tidligere, at alt skal have en Ende, og det har den højtærede Minister naturligvis Ret i. Men en Sag faar først sin Afslutning, naar alle Krav til Ret og Billighed ere fyldestgjorte. Der er i denne Sag to Parter, nemlig den, der har lidt den store Skade, og Rigsdagen. Det var selvfølgelig det letteste for Rigsdagen at sige: Nu skal alt have en Ende; men vi maa ogsaa se lidt paa den gamle Mand, hvem Ulykken har ramt saa haardt, som Tilfældet er, for ham er det en daarlig Trøst, at man ikke vil føre Sagen videre, fordi alt skal have en Ende, det er en overmaade daarlig og tarvelig Trøst.

Det er rigtigt, at Sagen var til Forhandling her i 1903, jeg har ogsaa været inde paa den; men, som jeg tillod mig at bemærke, vare de Oplysninger, som Tinget den Gang modtog, ikke i Enkelthederne tilstrækkelig fyldestgørende. Naar det saaledes oplystes, at den Skade, Manden har lidt, er 30,000 Kr., og at han har faaet 36,000 Kr. i Erstatning — det staar i Minister Hages Foredrag den 28nde Januar —, saa er det jo godt gjort, og jeg har paavist det, jeg har Afskrift af den officielle Taksation deraf, at den første Skade var paa 30,000 Kr., men den anden paa 77,632 Kr., og disse Vurderinger ere foretagne af dem, som Autoriteterne have sat til at foretage Vurderinger. Der er altsaa en samlet Skade af omtrent 110,000 Kr., og det er det, Manden har faaet 36,000 Kr. for, og ikke for en Skade af 30,000 Kr.

Den højtærede Minister sagde, at man havde for nogle Aar siden givet denne gamle Mand 1,000 Kr. om Aaret. Ja, men det har dog vel ikke været for at holde ham skadesløs for den Skade, han her har lidt, det har man givet ham vel af Hensyn til disse Forhold, men for